

В одному лісі жив старий вовк, який постійно жалівся. Усе йому було не до вподоби: літо надто тепле, зима надто холодна, дощ завжди йде невчасно, а ніч узагалі застає зненацька.

Починав він своє бідкання із самого світанку.

— Знову цей ранок, а я, може, хочу ще подрімати. Сонце у вікно так світить, що аж крізь фіранки пече. Навмисно мені пакостить, поспати не дає, — бурчав він собі під носа.

— Дідусю, ти не захворів? — питав його онук.

— Якщо не захворів, то неодмінно захворію.
А все через холодну підлогу! Як мені вставати,
коли шкарпетки в пранні, а капці взагалі неві-
домо де. Так і застудитися можна!

Отак старий вовк продовжував жалітися від
сніданку до вечері.

Уважно роздивися малюнок
і допоможи вовку знайти капці.

Одного разу повз подвір'я вовків пробігало мале лисеня.

— Доброго ранку, діду вовче, — чемно привіталося воно.

— Ти знущаєшся, рудий? Який він там добрий, хіба таке буває, — обурився старий буркотун. — Сонце світить, аж очі сліпить, пташки співають, спокою не дають, справ купа, а ще спина болить.

